

Bondekonen og gode dyr i haven.

Med alderen fandt Anna stor glæde i at sidde og kigge på en masse fugle som gæstede foderbrættet om vinteren. Der lå altid korn, brød, solsikkefrø eller runkne æbler til vinterens gæster. Styrtdykkede temperaturen kunne hun finde på at hænge en hel pakke palmin ud til de små kræ. Der var den farvestrålende dompap, blåmejsen, gærdesmutteren, den almindelige solsort, gråspurven og en sjælden gang kom en fasan. Duer kunne også finde på at jage småfuglene væk fra maden, det var ikke så velset.

Ligeledes var det mindre velset når en høg af en slags kom ind i haven og nedlagde en af de mindre fugle. Selvfølgelig var det naturens gang, men det var aldrig rart at se når et liv på den måde gik til. Efter sådan en kamp på liv og død lå der altid en masse flotte fjer i haven. Nogle af disse fjer samlede Anna og brugte dem evt. når hun kreerede postkort. Naturens underværker kunne altid bruges eller genbruges på mangfoldige måder, til billeder og brugsgenstande. Anna lænede sig lidt op af filosofien: "Vugge til vugge princip". Det var en vis hr. Braungart, der kaldte sin form for økologi eller bæredygtighed; " Vugge til vugge princip." Han havde udviklet genbrugsideen på et højere teknologisk niveau og til almen samfundsbrug. Dvs. at intet blev kasseret eller smidt til affald, alt kunne indgå i nye produkter.

Det kunne også hænde at kaniner og harer forvildede sig ind på grunden. Om vinteren, når sneen lå højt, var det bare et hyggeligt skue, men om sommeren var det værre, for de skrabede og gnaskede i grøntsagsstykket eller byggede hule og lange gange under jorden.

Engang da der lå en 1/2meter sne derude, kom et mindre rådyr på visit. Anna havde nær fået kaffen i den gale hals, da hun fik øje på det. Det gik lige forbi vinduet mens hun sad helt fordybet i sin egen verden på den anden side af glasset. Da hun ville fotografere vidunderet i sneen, var hun nær brast gennem ruden af bare iver.

Anna havde haft sit hyr med at lave fuglekasser med den rigtige størrelse hul og havde også sjusset sig frem til at det ikke var ligegyldigt i hvilken himmelsretning hullet viste, når kassen hang på træet. Om foråret var der altid gevaldige slagsmål mellem fuglene om kasserne. Slagsmål blev afløst af samarbejde, og da var det morsomt at sidde inde bag ruden og betragte fuglene, specielt stærene og solsortene, når de i små flokke gennemtrævede hver en bid af græsplænen efter orm.

Det bedste ved fuglene var dog, når man en sensommeraften kunne sidde på sin havebænk og følge stærene i store flokke samles ude i horisonten over mosen. Her opførte de ved solnedgang et utroligt flot skuespil, det som har fået det nymodens navn "sort sol". At sidde her med familie og gode venner og dele en flaske vin på første parket til denne fugleballet, det var sager. Anna kunne ikke huske at nogen i hendes familie havde omtalt sort sol, det havde vel altid eksisteret, men nu havde naturguider opfundet begrebet og relanceret det i turisme øjemed. Sort sol var rigtig nok et af naturens smukke skuespil.

En ting vidste Anna og det var at bønder med respekt for sig selv og deres dyr, hadede stærene til den store guldmedalje, og til tider skød de efter dem med haglgevær. Disse

Bondekonen og gode dyr i haven.

fugle satte pris på køernes majs og i store flokke invaderede de så de åbne stalde og tog deres del af kagen. Dertil sked de hvor de kunne, på staldinventar, foder og dyr, og det var jo straks værre. På den måde blev de dyrevenlige åbne stalde i lidt for høj grad et yndet spisekammer for sort sol flokkene. I nogle stalde forsøgte man sig med at sætte net op ved alle åbninger, men det var næsten en halsløs gerning at komme disse fugles indtrængen til livs.

Svaler havde Anna ikke længere så mange af på besøg. En enkelt eller to reder var der vel i laden højt oppe. De fangede en masse fluer og insekter, og så var deres redebyggeri noget i en kategori for sig selv. Så var der flagermusene. De kom også frem om aftenen i dæmringen, og de fløj utroligt tæt om ørerne på en, og skiftede lynhurtigt retning. Hun havde dem mistænkt for at holde til øverst oppe på yderloftet i huset. Hun kunne ikke døje dem, men de var jo fredet.

Om vinteren slog en kæmpe flok svaner sig ned på de lavtliggende enge. Man kunne høre dem skræppe på lang afstand. Kæmpe, flotte og majestætisk flyvende fugle, som flyver i helt stramme formationer, og nærmest gennempløjer vandet når de lander på den oversvømmede eng, men så var der heller ikke andet at rose dem for ud over at de havde fremtrædende roller i forskellige eventyr. Ja det havde en anden fugl jo også.

Således har duerne mindre eller større roller i Grimms eventyr (i Askepot blandt andet). I det gamle Rom var duerne derimod en delikatesse. I korstogenes tid var de for Araberne en slags postvæsen og glimrende til militær underretning, hvilket de også endnu var under 1. Verdenskrig, ganske vist kun i enkelte situationer. I Ægypten benyttede man sig mest af deres gødning, og i dag er de den lille mands galophest. Jo de er navigationens mester. Picasso tegnede et fredssymbol med dem som statister, men den rolle er lidt dobbelttydig, da duerne er noget så aggressive over for hinanden og andre fugle, men nogle flotte krabater, det er de.

Anna havde et lidt ambivalent forhold til disse guds skabninger. Det kom sig af at hun sådan set ikke var bekendt med at der tidligere kom duer på visit på hendes matrikel, men det ændrede sig fra den ene dag til den anden. Hun havde en gammel slægting som sådan for selskabets skyld holdt et par duer. Da han pludselig en dag døde, var duerne også væk, men til gengæld dukkede der en to dage senere et par duer op hos Anna.

De satte sig på stuehusets tag, sked der i rigelige mængder og støvsugede gårdspladsen for ethvert spildt korn, og var lidt krigeriske over for de andre småfugle, ja man kunne ligefrem få et helt chok, når man gående i sine egne tanker trådte ud af døren og de forskrækket lettede fra grantræerne med megen støj. Duernes pludselige tilstedeværelse gav anledning til at Anna fik sådan et anfald af overtro og satte disse duer i forbindelse med dem som slægtingen havde haft, så måske var de et varsel fra ham, og hun turde ikke andet end at tolerere duerne. Ja hun fik ligefrem venlige følelser for dem i en rum tid – sæt de havde et eller andet kodet budskab med sig.

Bondekonen og gode dyr i haven.

Pindsvin kunne også finde på at gæste haven. Det var nogle skægge små dyr. De gik da meget op i bæredygtighed, idet de foretrak at slå vinterlejr i et træhus, nemlig brændestakken. En anden gang havde et lille pindsvin slået lejr i det tidligere udendørs kattehus. På deres små ben pilede de gennem haven når mørket faldt på, og de satte pris på en lille skål med vand, ellers var de nøjsomme små nyttedyr, der kunne fortære dræbersnegle i en vis udstrækning.

Frøer var også en gerne set lille skabning i havebilledet. Anna havde et gammelt kasseret støbejerns-badekar stående i et hjørne af haven, her holdt en stor skrubbtudse til. Der stod altid lidt regnvand i badekarret, og hun havde endda arrangeret en lille trappe til skrubbtudsen, så den kunne forcere den stejle side i badekarret. Badekarret skulle have været gravet ned i jordhøjde og været fyldt op med vand og en eventuel åkande, men det var kun blevet ved tanken, og nu nænnede hun ikke at flytte det med fare for at skrubbtudsen ville flytte.

Af og til fik hun øje på en vinbjergsnegl, som majestætisk fulgte en rute rundt i haven, og det havde den så afgjort frie hænder til.

Pludselig en sommermorgen boltrede sig 3 husmår i hendes have. De strøg langs græskanten og tæt op af de høje stauder rundt i haven. Vagtsomme holdt de øje med alt og alle, og selvfølgelig var de borte inden Anna fik bakset fotoapparatet frem. Disse skabninger ville hun aldeles gerne slippe for slog sig ned på hendes loft eller slog et smut forbi hønsehuset.